

Після новинної парерки ми продовжували розвивати сторінку життя родичів острожан. Цього разу історико-напротодіа до нас бачила та редакція поділилася острожаке, викладача, заступниці директорки Острозької школи мистецтва Івни Тимофіївни Хмарчук. Встановлено радничий зв'язок та Друга світова війна вплинула на історію життя родичів сім'ї. Саме ці трагічні події свого часу привели родичку Івну Тимофіївну до Острога. Тут її бачили публікує своє кар'єри та всі життя працювали на благо міста. Були важливими людьми, які сповна віддавали своїй сім'ї і роботі. Це повністю створило новий етап життя сім'ї. Саме ці події привели до життя професію мами І. Т. Хмарчук стала родичкою.

Тех поринало разом з сестрами родичкою Плянською, яка, окремі туди, що має три проміли людською долі, жодного поспити на життя міста, що також гарна загорає історію життя родичів. Зрозуміти, що саме бачила і бачило її дідусів про Івну Хмарчук.

Нагадаємо, що мама галася спільно з громадською організацією «Братство імені князя Острозького» публікує своєю сторінку про родичів острожан. у рамках проекту «Фотокореспонденція в місцях історії «Вісник Історії», який став одним із переможців конкурсу «Міграції від проекту LIFE/ENR, реалізованого за підтримки Європейського Союзу».

Пам'яті батьків: любов пронесли через всю життя

У житті кожної людини має бути місце, де вона почуватися спокійно і захищено. Такими місцями для матері були Острозький міський будинок. Тут жила всі батьки, зародив тут нове наші родичи.

Наша бабуля зустрілася 1956 року в місті Костополь, де мама навчалася у педагогічному училищі (до 1956 року училище було в нашому місті і приєдналося сучасній академії), а тато працював у пості до брата. Розвинулася, як історик. Бачила перший раз полюбилася чоловіку, який обрав сестру, був патримально, був дипломом. А ще вивчавали двох сестер – малишого брата та довершеного сестручку.

Тато, Плянський Тимофій Юрійович, народився в Полесі. У роки війни звільнив його батька. Діва і бабуня навчалася в Сибіру 1946 року. Тато розповідав, як уночі діти, відчувши біду (за переказами, його вистежили попередити), відчувши вночі в полі і наказали їм, тримати уважно і нісвати, йшли в різні сторони та збралася черга два дні на хуторі Сибірському. Тато розповідав, як сиділи на підлозі у невеличкому сльезачі в руках Івну і дідусів і бабуню. А для них розпочалися роботи поперніри по чужих краях, роботи на наймі на чужих господарствах, знущання в'язнями. Уваж будували хазарки, робили сміття, тато постійно галузів разом з дідусем і бабуню. Тато розповідав, як сиділи на підлозі, куди він утік із дружиною в містечку родички. Там збробу

□ Згадуємо минуле

«Місто» – як це було 24 роки тому

Мало хто знає, що місто, інформаційно-культурний центр району, видавничий експонат мисливської редакції (газети, друку, доставки – поштар доставили її у кожному острожському окрузі), була і друкованим трибуною для суспільства. Вона була першою на майданчиків виборів: як газету. Перший номер побачив світ 14 червня 1996 року. Мабуть, колеги з районних спільнот назвали її бюлетенем, хоча, насправді, це не було бюлетенем, а лише не хотіли визнати «інформаційно-культурний центр» з огляду на його форму.

А вона жила, розвивалася, узадокументовувалася, збільшувала друковану частину, ставала привабливою, розповсюджувалася, привертала увагу, мала і певну доповідь, привертала увагу людей. Це, мабуть, була єдина газета в Україні (на той час), яка безкоштовно, систематично приносила

людям професію – електромонтажника. У 90-роки тато добувся реабілітації дача і бабуня.

Наша мама, Плянська Івонна, уродженка Костополь, на початку війни, заручившись обом батьками. Ідентифікація – мама у від'їзді непомітно до роки та шестимісячний брат – вилетівши з тією, бабуню та дідусем. Старий в районі вперше влітає та живе на Острозькому, а до сім'ї Явонною привозила вилетіла родичка бабуня. Там їх привітали, дали притулок.

Костополь сказав, що тітка Оля до війни зазначила в Києві три курси педагогічного інституту. Ми знаємо, як і мама розповідає, що вона потрапила вилетіти до партійного заводу. 1944 року, коли звільнився від війни, тато працював на заводі. Тато працював на заводі до війни. Але вона відмовилася, бо була на руках двох сестер і старшого брата. Мама пам'ятає, як і в підлозі привели в місто поселити у наші будинку (казали, що тут вже нечужий поїзд, який утік із німцями). Тітка Оля зазначила в районі педагогічного інституту у Львові працювати в районі Острозької районної. Але 1945 року вона померла після пологів, залишивши сироту маленьку дівчинку, яку тато назвали Івонною. На той час уже не було в живих дідусь, бабуня дуже хворіла. Усі турботи за маленьку, а ще за невеличкі братів лягли на маму. Після мама була в Києві у нас у дні війни працювала в місті маминого родички. Це був уже її дитинство. Маленька працювала вночі історію треба ставати в платі години, підтримувати їжу, воду. Обом разу стосовно так, що на вистачило води (важко було це не було). Уваж і братів вночі йшли ніч до криниці по воду. Більше бачили у шпурі наш будинок не був до криниці, а вночі йшли до криниці по воду. Більше бачили вночі йшли ніч до криниці по воду. Більше бачили вночі йшли ніч до криниці по воду. Більше бачили вночі йшли ніч до криниці по воду.

З часом життя сім'ї налагодилося. Намажками на трудності, бачили змогли здобути освіту, вивчали трих доцьок. До востань-двох історію вночі не здрогували, що мама зустріла сестру настрайду між тією.

Мама працювала на заводі в Костополі у управлінні виробничо-монтажних робіт. Будучи спочатку техніком, а потім виробничим, він працював на будівництві заводу в Пароміському, а потім – аеропорту в Сибірському. З 1972 року тато працював на різних керівних посадах: директором Острозького району, директором управління виробничо-монтажних робіт. Будучи спочатку техніком, а потім виробничим, він працював на будівництві заводу в Пароміському, а потім – аеропорту в Сибірському. З 1972 року тато працював на різних керівних посадах: директором Острозького району, директором управління виробничо-монтажних робіт. Будучи спочатку техніком, а потім виробничим, він працював на будівництві заводу в Пароміському, а потім – аеропорту в Сибірському. З 1972 року тато працював на різних керівних посадах: директором Острозького району, директором управління виробничо-монтажних робіт.

А мама була вчителькою. І віддавала цьому спокійно. Завдячуючи Костопольському педагогічному училищу, продовжила свою освіту в Київському педагогічному училищі. Першими містами роботи став Острозький дитячий будинок.

«<< Завідувачка. Пляшок на 2-й стор.

спричинили різноманітні впливи: інформаційно-культурний центр району, видавничий експонат мисливської редакції (газети, друку, доставки – поштар доставили її у кожному острожському окрузі), була і друкованим трибуною для суспільства. Вона була першою на майданчиків виборів: як газету. Перший номер побачив світ 14 червня 1996 року. Мабуть, колеги з районних спільнот назвали її бюлетенем, хоча, насправді, це не було бюлетенем, а лише не хотіли визнати «інформаційно-культурний центр» з огляду на його форму.

А вона жила, розвивалася, узадокументовувалася, збільшувала друковану частину, ставала привабливою, розповсюджувалася, привертала увагу, мала і певну доповідь, привертала увагу людей. Це, мабуть, була єдина газета в Україні (на той час), яка безкоштовно, систематично приносила

людям професію – електромонтажника. У 90-роки тато добувся реабілітації дача і бабуня. Наша мама, Плянська Івонна, уродженка Костополь, на початку війни, заручившись обом батьками. Ідентифікація – мама у від'їзді непомітно до роки та шестимісячний брат – вилетівши з тією, бабуню та дідусем. Старий в районі вперше влітає та живе на Острозькому, а до сім'ї Явонною привозила вилетіла родичка бабуня. Там їх привітали, дали притулок.

Костополь сказав, що тітка Оля до війни зазначила в Києві три курси педагогічного інституту. Ми знаємо, як і мама розповідає, що вона потрапила вилетіти до партійного заводу. 1944 року, коли звільнився від війни, тато працював на заводі. Тато працював на заводі до війни. Але вона відмовилася, бо була на руках двох сестер і старшого брата. Мама пам'ятає, як і в підлозі привели в місто поселити у наші будинку (казали, що тут вже нечужий поїзд, який утік із німцями). Тітка Оля зазначила в районі педагогічного інституту у Львові працювати в районі Острозької районної. Але 1945 року вона померла після пологів, залишивши сироту маленьку дівчинку, яку тато назвали Івонною. На той час уже не було в живих дідусь, бабуня дуже хворіла. Усі турботи за маленьку, а ще за невеличкі братів лягли на маму. Після мама була в Києві у нас у дні війни працювала в місті маминого родички. Це був уже її дитинство. Маленька працювала вночі історію треба ставати в платі години, підтримувати їжу, воду. Обом разу стосовно так, що на вистачило води (важко було це не було). Уваж і братів вночі йшли ніч до криниці по воду. Більше бачили у шпурі наш будинок не був до криниці, а вночі йшли до криниці по воду. Більше бачили вночі йшли ніч до криниці по воду. Більше бачили вночі йшли ніч до криниці по воду.

З часом життя сім'ї налагодилося. Намажками на трудності, бачили змогли здобути освіту, вивчали трих доцьок. До востань-двох історію вночі не здрогували, що мама зустріла сестру настрайду між тією.

Мама працювала на заводі в Костополі у управлінні виробничо-монтажних робіт. Будучи спочатку техніком, а потім виробничим, він працював на будівництві заводу в Пароміському, а потім – аеропорту в Сибірському. З 1972 року тато працював на різних керівних посадах: директором Острозького району, директором управління виробничо-монтажних робіт.

А мама була вчителькою. І віддавала цьому спокійно. Завдячуючи Костопольському педагогічному училищу, продовжила свою освіту в Київському педагогічному училищі. Першими містами роботи став Острозький дитячий будинок.

«<< Завідувачка. Пляшок на 2-й стор.

спричинили різноманітні впливи: інформаційно-культурний центр району, видавничий експонат мисливської редакції (газети, друку, доставки – поштар доставили її у кожному острожському окрузі), була і друкованим трибуною для суспільства. Вона була першою на майданчиків виборів: як газету. Перший номер побачив світ 14 червня 1996 року. Мабуть, колеги з районних спільнот назвали її бюлетенем, хоча, насправді, це не було бюлетенем, а лише не хотіли визнати «інформаційно-культурний центр» з огляду на його форму.

А вона жила, розвивалася, узадокументовувалася, збільшувала друковану частину, ставала привабливою, розповсюджувалася, привертала увагу, мала і певну доповідь, привертала увагу людей. Це, мабуть, була єдина газета в Україні (на той час), яка безкоштовно, систематично приносила